

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 65.095/3
van 8 februari 2019

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende de regels voor de erkenning en subsidiëring van een partnerorganisatie als Vlaams Instituut voor de Eerste Lijn’

Op 21 december 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 8 februari 2019, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende de regels voor de erkenning en subsidiëring van een partnerorganisatie als Vlaams Instituut voor de Eerste Lijn’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 22 januari 2019. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Peter SOURBRON, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Rein THIELEMANS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 8 februari 2019.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe een juridisch kader te creëren voor de erkenning van een partnerorganisatie ter ondersteuning van de eerstelijnszorg, bedoeld in artikel 14 van het decreet van 3 maart 2004 ‘betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders’. De te erkennen partnerorganisatie zal de naam “Vlaams Instituut voor de Eerste Lijn” (hierna :VIVEL) dragen (artikel 1, 6°, van het ontwerp).¹

Het ontwerp bepaalt de opdrachten van het VIVEL (artikel 2), de concrete invulling van “een representatieve vertegenwoordiging van het zorglandschap” in de organisatie (artikel 4), de samenstelling van het bestuursorgaan (artikel 5), de procedure voor de behandeling van een erkenningaanvraag en de beslissing erover (artikelen 7 tot 10), de voorwaarden voor het behoud van de erkenning (artikel 11), de procedure voor het aanvragen van de verlenging van de erkenning en de beslissing erover (artikelen 12 tot 14), de procedure voor de schorsing en intrekking van de erkenning (artikel 15), de procedure voor de intrekking van de erkenning op verzoek van het VIVEL (artikel 16), de omvang, de uitbetaling, de indexatie en de terugbetaling van de subsidie (artikelen 18 tot 23) en het toezicht op de naleving van de erkennings- en subsidievoorwaarden (artikelen 24 en 25). In een slotbepaling worden de besluiten van de Vlaamse Regering van 9 september 2011 ‘tot oprichting van het Samenwerkingsplatform Eerstelijnsgezondheidszorg’ en van 7 oktober 2011 ‘houdende de aanwijzing van de leden van het Samenwerkingsplatform Eerstelijnsgezondheidszorg’ opgeheven (artikel 26).

3. Het ontworpen besluit vindt rechtsgrond in artikel 14, tweede en vierde lid, en in artikel 18, § 1, tweede lid, en § 3, van het decreet van 3 maart 2004.

---

¹ Op de vraag of het VIVEL een bestaande organisatie is dan wel een organisatie die die naam zal krijgen na een erkenning op grond van het te nemen besluit, antwoordde de gemachtigde dat het VIVEL “geen bestaande organisatie” is, dat elke rechtspersoon die voldoet aan de erkenningsvoorwaarden in aanmerking komt voor de erkenning als partnerorganisatie en dat “niet [kan] worden uitgesloten dat er ook een private organisatie deze naam draagt”. Door een ogenschijnlijk toevallige samenloop van omstandigheden blijkt echter reeds op 14 januari 2019 een vzw VIVEL te zijn opgericht die specifiek tot doel heeft om de brede eerste lijn in de gezondheids- en welzijnssector te ondersteunen en te versterken (zie onder meer: www.zorgneticuro.be/nieuws/oprichting-vivel-vlaams-instituut-voor-de-eerste-lijn).

VORMVEREISTEN

4.1. Volgens de gemachtigde werden de bepalingen van het ontwerp inzake subsidiëring om de volgende redenen niet aangemeld bij de Europese Commissie op grond van artikel 108, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU):

“Wij zijn van oordeel dat de diensten die VIVEL levert niet van economisch belang zijn oww de volgende redenen:

1/ De actoren op het terrein laten werken volgens de principes van geïntegreerde en integrale zorg is een beleidsintentie die werd geformuleerd op de eerstelijnsconferentie van februari 2017 en beschreven wordt in de beleidsvisietekst die goedgekeurd werd door de Vlaamse Regering nav die conferentie. Deze visie gaat uit van het model waarin de levens- en zorgdoelen van de persoon met een zorg- en ondersteuningsvraag centraal gesteld worden en waar alle betrokken zorgactoren, mantelzorgers en informele zorgverleners gezamenlijk aan werken. Daarom is het belangrijk dat al deze actoren (welzijn, gezondheid, lokale besturen, mantelzorgers, vertegenwoordigers van personen met een zorg- en ondersteuningsnood, Vlaamse kennis- en expertisecentra, ziekenhuizen) op een gelijkwaardige manier betrokken worden bij de governance van deze organisatie zoals geformuleerd in het artikel 4 van het besluit. Hieruit volgt eveneens dat het gaat om gaat om een dienstverlening die niet op een markt kan worden geleverd, gezien die governance essentieel deel uitmaakt van het opzet en het ook geenszins de bedoeling is om diensten te leveren die ook door marktactoren kunnen worden geleverd.

2/ Uit de opdrachten van VIVEL volgt ook dat een permanente dialoog met het terrein, wetenschap, academici en gebruikers nodig is. Via art 3 en 4 van het ontwerpbesluit wordt dit gegarandeerd.

3/ Het VIVEL moet ook rekening houden met het uitgetekende overheidsbeleid en vormt een schakel tussen het werkveld en de overheid. De werking van VIVEL zal nauw opgevolgd worden door die overheid via de goedkeuring van het beleidsplan (art 7, 6°), de nauwe opvolging door het agentschap Zorg en Gezondheid via een jaarlijks goed te keuren jaarplan en jaarverslag alsook financieel verslag (art 11, 21), vanuit een deelname aan de bestuursorganen als waarnemend lid (art 5) en via overlegmomenten (art 24)

4/ Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de activiteiten die door VIVEL ontwikkeld zullen worden geen economische activiteiten betreffen.

5/ Ten slotte zijn de verschillende opdrachten onderdelen van een globaal takenpakket die bezwaarlijk van elkaar kunnen worden afgescheiden. Een taak zoals vorming en opleiding is slechts een deeltaak in het licht van het globale takenpakket. Het valt moeilijk in te zien welke andere organisatie dergelijke taak zou kunnen opnemen zonder betrokken te zijn bij de andere taken die gestipuleerd worden in art 2 van het BVR.”

4.2. Het valt evenwel niet met volledige zekerheid uit te sluiten dat de gesubsidieerde activiteiten die door het VIVEL krachtens artikel 2 van het ontwerp worden verricht economische activiteiten uitmaken die ook door andere dienstverleners kunnen worden verricht. Het is daarom raadzaam dat de stellers van het ontwerp contact zouden opnemen met de Europese Commissie om na te gaan of aanmelding al dan niet vereist is. Indien aanmelding toch vereist zou zijn, kan alsnog worden onderzocht of een beroep kan worden gedaan op een vrijstellingsregeling.²

---

² Zie bijvoorbeeld besluit 2012/21/EU van de Commissie van 20 december 2011 ‘betreffende de toepassing van artikel 106, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie

In dit verband dient te worden herinnerd aan de draconische sanctie die dreigt bij een onterechte niet-aanmelding. Niet aangemelde staatssteun is per se onwettig (zelfs indien ze verenigbaar met het recht van de Europese Unie zou kunnen worden verklaard indien ze correct werd aangemeld),³ en die onwettigheid moet door elke rechter, desnoods ambtshalve, worden opgeworpen,⁴ zonder dat de begunstigden van de steun zich op een gewekt vertrouwen kunnen beroepen om de terugbetaling van de steun (met interest) die in dat geval is vereist, te verhinderen.⁵ De nationale rechter is bevoegd om vast te stellen of een maatregel als nieuwe staatssteun moet worden aangemerkt en of, indien dat het geval is, die maatregel bij de Commissie moest worden aangemeld alvorens tot uitvoering te worden gebracht.⁶

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Algemene opmerkingen

5.1. In meerdere bepalingen van het ontwerp is sprake van “de eerste lijn” of “de eerstelijnszorg”. Aangezien het ontworpen besluit rechtsgrond vindt in artikel 14 van het decreet van 3 maart 2004, is het enkel van toepassing op eerstelijnsgezondheidszorg. Men schrijve in de bepalingen van het ontwerp dan ook telkens “eerstelijnsgezondheidszorg”⁷ in plaats van “eerste lijn” of “eerstelijnszorg”.

5.2. Uit het ontwerp blijkt de uitdrukkelijke bedoeling om slechts één (partner)organisatie te erkennen en te subsidiëren.

Het is niet noodzakelijk strijdig met het grondwettelijke beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie dat slechts één organisatie wordt erkend en gesubsidieerd, maar daarvoor dient dan wel een afdoende verantwoording voorhanden te zijn.

De gemachtigde heeft de ontworpen regeling als volgt verantwoord:

---

voor de openbare dienst, verleend aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen’, verordening (EU) nr. 360/2012 van de Commissie van 25 april 2012 ‘betreffende de toepassing van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op de-minimissteun verleend aan diensten van algemeen economisch belang verrichtende ondernemingen’, verordening (EU) nr. 1407/2013 van de Commissie van 18 december 2013 ‘betreffende de toepassing van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op de-minimissteun’ en verordening (EU) nr. 651/2014 van de Commissie van 17 juni 2014 ‘waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard’.

³ HvJ 8 december 2011, C-275/10, *Residex Capital IV*, overweging 28, met verwijzing naar arresten van 21 november 1991, C-354/90, *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires en Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon*, overweging 17, en 27 oktober 2005, C-266/04-C-270/04, C-276/04 en C-321/04-C-325/04, *Distribution Casino France e.a.*, overweging 30.

⁴ HvJ 18 juli 2007, C-119/05, *Lucchini*, overweging 61.

⁵ HvJ 20 maart 1997, C-24/95, *Alcan*. Zie ook N. DE VOS, “De rol van het Europese en het Belgische vertrouwensbeginsel bij de terugvordering van Europese subsidies en staatssteun”, RW 2012-13, p. 130-131, nrs. 26 en 30; K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *European Union Law*, Sweet & Maxwell, 2011, p. 377, nr. 11-026.

⁶ GwH 6 april 2011, nr. 50/2011, B.12.3.1 tot B.12.3.4.

⁷ Dit begrip wordt omschreven in artikel 1, 4°, van het decreet van 3 maart 2004.

“Zoals ook in vraag 3 aangegeven, streven we naar integrale zorg. De eerste lijn zal hiervoor nog meer interdisciplinair moeten samenwerken. Door te kiezen voor slechts één organisatie, moedigen we deze samenwerking aan bij de oprichting van het instituut. In de partnerorganisatie zullen de verschillende eerstelijnsactoren vertegenwoordigd zijn, overeenkomstig het artikel 4. Bovendien geeft één organisatie meer duidelijkheid als aanspreekpunt voor de sector en het beleid.”

Rekening houdend met deze verantwoording lijkt de ontworpen regeling aanvaardbaar in het licht van het gelijkheidsbeginsel.

5.3. In de artikelen 2, 7 en 8 schrijve men “het Nederlandse taalgebied” in plaats van “het Vlaamse Gewest”.

5.4. De artikelen 9, § 1, tweede lid, en 13, § 1, tweede lid, van het ontwerp bepalen dat het agentschap⁸ op zijn website een aanvraagformulier ter beschikking stelt. Artikel 21, § 1, vierde en zesde lid, van het ontwerp stellen dat hetzelfde agentschap de vorm van het inhoudelijke verslag en van het financiële verslag nader bepaalt.

Gevraagd of deze formulieren en de bepalingen ter uitvoering van artikel 21 van het ontwerp enkel elementen zullen bevatten die reeds voortvloeien uit het decreet van 3 maart 2004 en uit het ontworpen besluit, verklaarde de gemachtigde:

“In het formulier ter uitvoering van de artikelen 9, § 1, tweede lid en 13, § 1, tweede lid, zullen geen nieuwe elementen worden opgenomen dan de elementen die al voortvloeien uit de bepalingen van dit besluit.

De bepalingen ter uitvoering van artikel 21 van het ontwerpbesluit hebben niet tot doel om nieuwe elementen aan het inhoudelijk verslag en het financieel verslag toe te voegen.”

Op voorwaarde dat aan het agentschap geen verordenende bevoegdheid wordt opgedragen, kan de ontworpen bepaling worden aanvaard.

Aanhef

6. In het vijfde lid van de aanhef dient melding te worden gemaakt van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State.

Artikel 1

7. Artikel 1, 7°, van het ontwerp definieert “lokale besturen” als “de gemeenten of, in de faciliteitengemeenten, de gemeente en het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn”.

In het decreet van 22 december 2017 ‘over het lokaal bestuur’ vormen de gemeenten en de openbare centra voor maatschappelijk welzijn twee afzonderlijke rechtspersonen, ook al zijn

---

⁸ Dit is het Agentschap Zorg en Gezondheid, opgericht bij besluit van de Vlaamse Regering van 7 mei 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap ‘Zorg en Gezondheid’ (zie : artikel 1, 2°, van het ontwerp).

hun organen in beginsel dezelfde. De definitie in artikel 1, 7°, van het ontwerp moet dan ook worden aangepast.

Artikel 3

8.1. Gevraagd om het in artikel 3, 1°, van het ontwerp vermelde begrip “samenwerkingsstructuren in de eerste lijn” te verduidelijken, antwoordde de gemachtigde:

“Het is de bedoeling dat door de reorganisatie van de eerste lijn de huidige eerstelijnszorg zich organiseert in samenwerkingsstructuren.

- Op het grondgebied van enkele gemeenten worden dit ‘zorgraden’ die zijn samengesteld op basis van 4 clusters: lokale besturen, gezondheidszorg, welzijn, persoon met een zorg- en ondersteuningsvraag. Deze zorgraden zijn er nog niet maar ze worden momenteel wel voorbereid, daarom spreken we nu van ‘voorlopige’ zorgraden.

- Op niveau van een aantal zorgraden, worden dit ‘regionale zorgplatformen’. Hier wordt meer gespecialiseerde expertise gebundeld en ter beschikking gesteld aan de eerste lijn: palliatie, preventie, dementie en gespecialiseerde zorg.

Door de terechte opmerking die gegeven wordt, merken we dat het verwijzen naar de regionale zorgplatformen niet als eerstelijnsstructuur kan worden gezien door hun specifieke expertise.

Daarom stellen we volgende aanpassing voor:

‘1° een groep die bestaat uit vertegenwoordigers van de samenwerkingsstructuren ter ondersteuning van de eerste lijn’.”

Hiermee kan worden ingestemd.

8.2. Met betrekking tot de draagwijdte van de in artikel 3, 2°, van het ontwerp vermelde “gespecialiseerde zorg”, verklaarde de gemachtigde:

“Het gaat enkel om de gespecialiseerde zorg waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is. Dit sluit niet uit dat het VIVEL, naast de opdrachten in dit ontwerpbesluit, ook kan overleggen met de gespecialiseerde zorg die (gedeeltelijk) onder de bevoegdheid van de federale overheid valt.”

Indien het de bedoeling is dat enkel vertegenwoordigers van de actoren uit de gespecialiseerde zorg waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, deel zullen uitmaken van deze groep, wordt het best in artikel 1 van het ontwerp een definitie in die zin van “gespecialiseerde zorg” toegevoegd.

Artikel 4

9. Over het begrip “zorgactoren”, vermeld in artikel 4, eerste lid, 2° en tweede lid, 2°, van het ontwerp, gaf de gemachtigde de volgende toelichting:

“In artikel 4, tweede lid, 1° van het ontwerpbesluit wordt verwezen naar de zorgverstrekkers, inclusief de eerstelijnszorgactoren die actief zijn in de geestelijke gezondheid.

Zorgverstrekkers wordt gedefinieerd in het artikel 2, 19° van het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders. Het betreft een in de eerstelijnsgezondheidszorg werkzame apotheker, arts, diëtist, kinesist, logopedist, tandarts, verpleegkundige, vroedvrouw of beroepsbeoefenaar van een andere door de Vlaamse Regering bepaalde discipline, met uitzondering van de arts-specialist, met inbegrip van feitelijke of juridische entiteiten die hen groeperen in mono- of multidisciplinair verband.

De actoren die actief zijn op vlak van bijstand aan personen vallen onder de definitie ‘welzijnsactoren’ zoals voorzien in artikel 4, eerste lid, 1°.”

Omtrent het begrip ‘eerstelijnszorgactoren die actief zijn in de geestelijke gezondheid’ (artikel 4, tweede lid, 2°, van het ontwerp), verklaarde hij:

“Hiermee bedoelen we:

- Psychologen;
- eerstelijnspsychologische functie;
- partners actief in de functie 1 van de netwerken volwassenen artikel 107 en activiteitenprogramma 1 van de netwerken geestelijke gezondheid kinderen en jongeren.

Deze worden speciaal vermeld om duidelijk te maken dat deze actoren ook aanzien worden als eerstelijnszorgverstrekkers. Dit, omdat deze nog vaak verkeerdelijk als gespecialiseerde zorg worden aanzien.”

Uit de toelichting van de gemachtigde blijkt dat met de “zorgactoren” actoren uit de eerstelijnsgezondheidszorg bedoeld worden. Voor de duidelijkheid van de tekst verdient het dan ook de voorkeur om de term “eerstelijnsgezondheidszorgactoren” te gebruiken in plaats van “zorgactoren”.

Artikel 9

10. De gemachtigde bevestigde dat ook een bewijs moet gevraagd worden dat voldaan is aan artikel 7, 5°, van het ontwerp. Aan de ontworpen bepaling moet derhalve het volgende worden toegevoegd :

“5° een bewijs dat de aanvrager qua samenstelling voldoet aan de voorwaarden, vermeld in de artikelen 4 en 5.”

Artikel 10

11. Artikel 8 van het ontwerp bepaalt dat als er verschillende aanvragen zijn die voldoen aan de erkenningsvoorwaarden, “de aanvrager (wordt) erkend die, per vertegenwoordigende categorie van samenstelling, vermeld in artikel 4, het hoogste aantal belangenorganisaties voor

eerstelijnszorg binnen het Vlaamse Gewest en het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad vertegenwoordigt”.

Naar luid van artikel 10, § 1, van het ontwerp wordt de beslissing over de erkenning aan de aanvrager bezorgd “binnen dertig dagen na de dag van de ontvangst van de ontvankelijke aanvraag”.

Gevraagd hoe voormelde beslissingstermijn kan nageleefd worden als er meerdere ontvankelijke aanvragen zijn en de erkenning moet verleend worden op grond van de regeling van artikel 8 van het ontwerp en of niet moet bepaald worden dat de aanvraag voor een bepaalde datum moet gebeuren, verklaarde de gemachtigde:

“Dit is een terechte opmerking. Wij stellen volgende oplossing voor om tegemoet te komen aan de opmerking van de Raad van State.

In artikel 9, §1, worden twee leden toegevoegd tussen het eerste en het tweede lid.

‘De erkenningsaanvraag is alleen ontvankelijk als ze wordt ingediend binnen een termijn van één maand na de publicatie van dit besluit in het Belgisch Staatsblad of binnen een termijn van één maand volgend op de eerste dag van de maand die volgt op de maand waarin het VIVEL zijn erkenning verloren heeft.’

‘De termijn waarbinnen de erkenning moet worden aangevraagd om ontvankelijk te zijn, vermeld in het tweede lid, wordt op de website van het agentschap gepubliceerd.’

Eveneens is een aanpassing aan het artikel 10 noodzakelijk. Artikel 10, §1, van het ontwerpbesluit zal worden aangepast als volgt:

‘§1. De beslissing over de erkenning wordt bezorgd aan de aanvrager binnen dertig dagen na afloop van de termijn vermeld in artikel 9, tweede lid.’”

De door de gemachtigde gesuggereerde tekstaanpassingen nemen niet weg dat, zeker in het geval dat het VIVEL zijn erkenning verliest,⁹ het voor derden niet altijd duidelijk is vanaf wanneer de termijn van één maand om een erkenningsaanvraag in te dienen ingaat. Om die rechtsonzekerheid te verhelpen zou er beter in worden voorzien dat de Vlaamse Regering een oproep doet tot het indienen van erkenningsaanvragen en dat die oproep in het Belgisch Staatsblad wordt bekendgemaakt met vermelding van de einddatum voor het tijdig indienen van een erkenningsaanvraag. Deze oproep kan desgewenst tegelijk ook op de website van het agentschap geplaatst worden.

---

⁹ Overeenkomstig artikel 16 van het ontwerp bestaat trouwens ook de mogelijkheid dat de erkenning verloren gaat op verzoek van het VIVEL zelf. In die hypothese is het hoe dan ook onduidelijk vanaf welk ogenblik het VIVEL zijn erkenning heeft verloren.

Artikel 12

12. De gemachtigde bevestigde dat de mogelijkheid tot verlenging eenmalig is en stelt voor artikel 12 van het ontwerp als volgt te herschrijven:

“De administrateur-generaal kan de erkenning van het VIVEL eenmalig verlengen voor maximaal de duur van de oorspronkelijke erkenning. De verlenging van de erkenning is aansluitend op de erkenning.”

Hiermee kan worden ingestemd.

Artikel 13

13.1. Artikel 13 van het ontwerp gaat enkel uit van de hypothese dat de bestaande erkende organisatie (het VIVEL) een aanvraag tot verlenging van de erkenning indient. Bijgevolg wordt geen rekening gehouden met de mogelijkheid dat andere organisaties bij het verstrijken van de erkenningstermijn van het VIVEL geïnteresseerd zijn in een erkenning als partnerorganisatie.

Gevraagd naar een verantwoording, verklaarde de gemachtigde:

“De partnerorganisatie kan eenmalig verlegd worden voor maximaal de duur van de oorspronkelijke erkenning (dus maximaal 2 jaar). De voorkeur is om de bestaande organisatie te verlengen omdat deze de nodige know-how heeft opgebouwd om de opdrachten uit te voeren. In de praktijk is het praktisch niet haalbaar om na 2 jaar een nieuwe kandidaat te hebben. Het erkenningscriterium van een representatieve vertegenwoordiging is enkel mogelijk wanneer de eerstelijnszorg zich samen organiseert tot een organisatie.”

Voor de bewering dat het praktisch onmogelijk is dat zich na twee jaar een nieuwe kandidaat-partnerorganisatie zou aandienen, bestaat op het eerste gezicht geen objectieve feitelijke grondslag. Dat praktische bezwaar staat er bovendien niet aan in de weg dat op het ogenblik van het verstrijken van de erkenning van het VIVEL via een publieke oproep¹⁰ minstens wordt nagegaan of er zich andere kandidaten aandienen. Artikel 13 van het ontwerp dient te worden herwerkt zodat de erkenningsprocedure ook wordt opengesteld voor andere organisaties dan het VIVEL.

13.2. In paragraaf 3, eerste lid, moeten de woorden “niet langer aan de erkenningsvoorwaarden voldoet” worden vervangen door de woorden “niet langer aan de voorwaarden bepaald in artikel 11 voldoet”.

---

¹⁰ Zie opmerking 10 in verband met de oproep tot het indienen van erkenningsaanvragen.

Artikel 15

14. In paragraaf 2, tweede lid, schrijf men “uitleg over de mogelijkheid” in plaats van “de mogelijkheid”.¹¹

Artikel 18

15. Artikel 18, eerste lid, van het ontwerp bepaalt dat de subsidie maximaal 650.000 euro bedraagt per werkingsjaar.

Bij die bepaling verstrekte de gemachtigde de volgende toelichting:

“De subsidie die zal worden toegekend aan het VIVEL zal 650.000 euro bedragen per werkingsjaar voor de opdrachten gedefinieerd in dit voorontwerp van besluit VR.

Het woord maximaal werd gezet omdat de subsidie niet altijd 650.000 euro zal bedragen. Zo zal de subsidie lager zijn in toepassing van het artikel 18, derde lid, wanneer het eerste werkingsjaar korter is dan een kalenderjaar of in toepassing van het artikel 24, §3, wanneer de financiële verantwoording onvoldoende is, of het subsidiebedrag te hoog blijkt.

Wij stellen voor om het woord maximaal in artikel 18, eerste lid, te schrappen, zodat er geen onduidelijkheid is over het bedrag van de subsidie die zal worden toegekend.”

Aangezien de subsidie hoe dan ook enkel kan worden toegekend “binnen de beschikbare begrotingskredieten”, kan met het voorstel van de gemachtigde worden ingestemd.

Artikelen 22 en 23

16.1. In artikel 22, derde en vierde lid, van het ontwerp wordt bepaald binnen welke grenzen reserves mogen worden opgebouwd.

Gevraagd wat er dient te gebeuren als die grenzen niet worden gerespecteerd, verklaarde de gemachtigde:

“Overeenkomstig het artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof is de begunstigde gehouden tot onmiddellijke terugbetaling van de subsidie wanneer deze niet wordt aangewend voor de doeleinden waarvoor zij werd verleend.

Wanneer het gedeelte van de subsidie dat de aanvaardbare uitgaven overschrijdt, ruimer is dan de reserve die mag worden opgebouwd overeenkomstig het artikel 22, derde en vierde lid, zal dit ruimere bedrag op grond van voormelde bepalingen worden teruggevorderd.”

Het terugvorderen op grond van artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 is een sanctie voor het niet naleven van voorwaarden waaronder de subsidie werd verleend, het niet aanwenden

---

¹¹ Vgl. met artikel 10, § 2, derde lid, van het ontwerp.

van de subsidie voor de doeleinden waarvoor zij werd verleend of het verhinderen van de controle. Deze bepaling heeft een ander doel dan toe te zien op de naleving van regels in verband met de reservevorming. In voorkomend geval kan wel een beroep worden gedaan op artikel 24, § 3, van het ontwerp waarin wordt bepaald dat een deel van de subsidie niet wordt uitbetaald of wordt teruggevorderd als het subsidiebedrag te hoog blijkt.

16.2. Over de onderlinge verhouding tussen de artikelen 22 en 23 van het ontwerp, verstrekte de gemachtigde de volgende toelichting :

“Een gedeelte van een subsidiebedrag mag steeds als reserve worden aangewend voor zover de grenzen bepaald in artikel 22, derde en vierde lid, niet worden overschreden. Het bedrag van de subsidie dat de toegelaten grenzen voor de opbouw van de reserve overschrijdt wordt teruggevorderd of niet uitbetaald.

(...)

Het subsidiebedrag kan alleen worden aangewend om de uitgaven te financieren die betrekking hebben op de uitvoering van de opdrachten én om de reserve op te bouwen binnen de grenzen bepaald in het artikel 22, derde en vierde lid.

Het artikel 23 van het ontwerp is niet duidelijk. Wij stellen voor om het artikel te wijzigen als volgt:

‘Artikel 23. Alleen de kosten die betrekking hebben op de uitvoering van de opdrachten, vermeld in dit besluit, kunnen in rekening worden gebracht.’

Wij hopen hiermee tegemoet te komen aan de opmerkingen van de Raad van State. Door de wijziging van de bepaling worden de kosten die mogen worden aangerekend beperkt tot de kosten die gemaakt zijn in uitvoering van de opdrachten van dit besluit. De terugvordering van de subsidie wordt geregeld in het artikel 24, § 3.”

Rekening houdend met die toelichting moet in het te nemen besluit uitdrukkelijk worden bepaald dat de subsidie beperkt is tot het bedrag van de kosten die betrekking hebben op de uitvoering van de opdrachten, vermeld in het besluit, en dat het bedrag van de subsidie dat de toegelaten grenzen van de opbouw van de reserve overschrijdt, wordt teruggevorderd of niet uitbetaald.

Artikel 24

17. De gemachtigde bevestigde dat de zinsnede “het agentschap stuurt de werking van het VIVEL aan” verwarrend is en beter wordt weggelaten.

Artikel 25

18. De gemachtigde stelt voor om artikel 25 van het ontwerp als volgt te herformuleren:

“Het toezicht op de naleving door het VIVEL van de bepalingen in dit besluit wordt georganiseerd overeenkomstig het decreet van 19 januari 2018 houdende het overheidstoezicht in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid en de uitvoeringsbesluiten ervan.”

De woorden “door het VIVEL” moeten worden weggelaten aangezien het te nemen besluit niet enkel bepalingen bevat die op het VIVEL van toepassing zijn.¹²

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Vera WAUTERS

Jo BAERT

---

¹² Zo moeten bijvoorbeeld de bepalingen inzake de aanvraag van een erkenning door alle aanvragers worden nageleefd.